

15 d'agost, Festa de l'Assumpció de Maria

▶ Aquests dies, se celebra en molts pobles i llocs del Bisbat d'Urgell la Festa Major, tot coincidint amb la festa en honor a la Mare de Déu. És la diada en què se celebra l'Assumpció de Maria, recordant que el cos i l'ànima de la Mare de Déu van ser duts al cel després d'acabar els seus dies en la terra. Els orígens de la celebració de la festa se situen en el s. iv. L'emperador bizantí Maurici va ser qui decretà el dia de la festa el 15 d'agost, i avui molts fidels parlen de la Mare de Déu d'agost. El 15 d'agost, precisament, Organyà celebra la diada, i enguany, en la Missa Solemne de la Festa Major, ha inaugurat les obres de restauració integral de l'església dedicada a Santa Maria.

GLOSSA

La visita del dimecres

L'Andreu i la Dolores són un matrimoni, tots dos de més de vint anys, que gaudeixen d'una salut acceptable i viuen en el seu pis de sempre. Gestionen la vida personal i la vida domèstica sense massa entrebancs. Mantenen un cercle d'amistats que conreen amb interès i dedicació. Tenen un fill i una filla, casats tots dos, i una colla de néts. Formen part, des de fa molts anys —més de cinquanta—, d'un grup de matrimonis que es reuneix mensualment. En una de les darreres reunions, s'aborda el tema de la relació amb els fills quan s'ha entrat en la vellesa.

La Dolores exposa la seva experiència: «La nostra filla i el seu marit ens van dir un bon dia: "Us vindrem a veure un cop a la setmana; ens convidareu a dinar? Que ens hi voldreu? Quin dia us va bé perquè no destorbem les vostres activitats?" Els hi vàrem proposar el dimecres. Des d'aquell dia, cada dimecres vénen a dinar. Surten cadascú puntualment de la feina i vénen cap a casa nostra. S'interessen per nosaltres i fan moltes preguntes: "Mare, com esteu?" "Pare, us heu enfadat molt aquesta setmana? Sortiu a passe-

jar? Hauríeu de sortir més..." Quan acabem de dinar, una sobretaula curta i tots dos se'n tornen a treballar. Al principi ens estranyava tanta pregunta, però ara ja ens hi hem acostumat i, a més, ens agrada. Hem anat veient que el que volen es seguir la nostra vida, veure el que fem en la vida ordinària. Alguna vegada ens ho han dit: "Tenim ganes de saber com esteu". És cert, també, que la seva visita setmanal, juntament amb les de l'altre fill, la jove i els néts i nètes, fills d'un i altre, ens distreuen molt i ens fan sentir profundament estimats.»

Els avis se senten estimats, objecte de l'afecte de fills i néts. Les visites animen la seva vida. Marquen unes fites en el temps. Fites d'estimació i ajuda quan convé. Temps donat i acollit amorosament. Els avis en donen gràcies a Déu Pare i cada dia pregunten per tots. Déu va fent via per les seves vides. «Els són els primers que han d'aprendre a comportar-se piadosament amb la pròpia família i satisfer el deute que tenen amb qui els ha donat la vida. Això és agradable a Déu» (1Tm 5,4).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Basílica de la Mare de Déu de Meritxell

Amb data 13 de maig de 2014, perquè coincidís exactament amb el jorn del centenari de la proclamació pontificia del Patronatge de la Mare de Déu de Meritxell sobre el Principat d'Andorra, el Papa Francesc, a través d'un rescripte de la Congregació per al Culte Diví, va concedir a l'església del Santuari de la Mare de Déu de Meritxell el títol i la dignitat de **Basílica Menor**. N'estem molt joiosos i podem anunciar que el proper 8 de setembre solemnitat de la Nativitat de la Verge Maria i Diada Nacional d'Andorra, festa ben popular a totes les llars i a les Parròquies del Principat, celebrarem festivament el Patronatge de Santa Maria sobre tot el país andorrà i alhora aquest privilegi que el Papa ens hagi concedit aquesta benvolent distinció. Gràcies Sant Pare Francesc!

El títol de Basílica Menor és un honor concedit pel Papa a aquelles esglésies més importants que, en atenció a la seva història i cultura, vida litúrgica i acció pastoral, són particularment significatives. La concessió del títol de Basílica Menor procura enfortir la vinculació amb l'Església de Roma i amb el Sant Pare, i alhora promou la seva exemplaritat com a centre d'especial acció litúrgica i pastoral al país i a la Diòcesi, i és lloc privilegiat per a rebre la indulgència. Les **Basíliques Majors** són únicament les quatre més importants de Roma: Sant Joan del Laterà (Catedral del Papa), Santa Maria la Major, Sant Pere del Vaticà i Sant Pau extramurs. I les **Basíliques Menors** són les escampades pel món, unes 100 a Espanya, i unes 1.500 arreu. El Santuari de la Mare de Déu de Meritxell se suma, així, a les altres dues Basíliques amb què compta la Diòcesi d'Urgell: la Santa Església Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, a la qual l'any 1905 li fou concedida aquesta distinció, i la Basílica de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp, que gaudeix del títol de Basílica des del 1923.

Meritxell, que significa «la llum del migdia», ens ha de recordar que Maria és llum fulgurant, radiant i esplèndida, que indica i reflecteix la llum del Crist Ressuscitat, que il·lumina tots els qui s'acosten a Ell. Per això, a partir d'ara, a la nova Basílica situada a la Parròquia de Canillo a Andorra, podrem gaudir de la indulgència plenària en diverses ocasions i si l'acollim amb les disposicions que l'Església demana: confessió i comunió, professió de fe i pregària per les intencions del Sant Pare. Tota la pena que el pecat comporta, el que anem arrossegant perquè no estem totalment purificats de les conseqüències del pecat, Nostre Senyor Jesucrist ho perdona en atenció als seus propis mèrits i als de la Verge Maria i de tots els sants. Dins la comunió dels sants en l'Església, uns ajuden els altres; i Crist el Cap i els membres més excel·lents, ajuden els pecadors a sortir del pecat i a reparar plenament tot el mal que hem fet. Aquest és el sentit de la indulgència, a manera de perdonança, de misericòrdia gratuïta i abundosa, d'il·luminació més gran que el que en podem captar i entendre, ja que l'amor infinit de Déu sempre ens supera.

Agraïm aquest do de gràcia de la nova Basílica a Andorra i al Bisbat, visquem de forma encara més compromesa la comunió afectiva i efectiva amb el Sant Pare Francesc, i que l'amor a la Verge Maria ens porti a una imitació de la seva entrega total a la voluntat de Déu: «Heus aquí l'esclava del Senyor: que es faci en Mi segons la vostra Paraula!» (Lc 1,38).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

ANTON M. VILARRUBIAS

Riquesa espiritual i humana

El claretà Anton M. Vilarrubias va descobrir l'Església copta d'Egipte, formada per 10 milions de persones —a les quals se'ls dificulta el pa i la vida en diverses àrees de la societat—, en un viatge d'esperit ecumènic organitzat des de París.

Com viviu, com a missioner claretà, el moment actual de l'Església a Egipte?

La descoberta de l'Església copta d'Egipte va ser al Centre Copte Ecumènic Anàfora, entre El Caire i Alexandria, i va coincidir amb la meua retirada del camp acadèmic, d'història de l'art concretament. Es van acabar els viatges a Itàlia i sempre més m'he dedicat a les comunitats cristianes de l'Orient Mitjà. Va ser una conversió personal.

Quin és el paper de la missió avui?

L'ecumenisme és un talismà de la missió d'avui, perquè el camí de l'ecumenisme el marca l'Esperit. Hom hi creu poc en l'ecumenisme, però sense una fe entregada no hi pot haver ecumenisme ni missió evangèlica, només treball de funcionari. Tots els cristians tenim un mateix ADN: Jesucrist. Cal tenir-ho present.

Veieu més difícils per a nosaltres els temps actuals que el temps de sant Antoni Maria Claret?

Els seguidors de Jesús mai no han tingut unes circumstàncies tan favorables com avui. Hem redescobert l'Esperit Sant en l'acció missionera, ens acostem directament a la persona de Jesús. Possèim una riquesa incommensurable en el coneixement i l'hermenèutica bíblics i vivim una litúrgia sòbria i profunda. El contacte amb les comunitats orientals m'ha ajudat a entendre i viure la renovació del Vaticà II. Els nostres temps són millors.

Oscar Bardají i Martí

FE I GRANS CIUTATS

Les condicions de la sortida de l'Església

Si l'Església ha de *sortir*, com vol el papa Francesc, cal que sigui per anar a trobar els ciutadans. Les característiques «avui necessàries en tot lloc» que el Papa desitja per a l'anunci de l'Evangelí, s'han d'aplicar a la trobada en el cor de les nostres ciutats. En aquestes cal sobretot que l'Església «es faci paraula, es faci comunicació» (Pau VI, *Ecclesiam suam*), es faci conversa amb els conciutadans.

El mateix papa Francesc exposa les condicions característiques d'aquesta *sortida* de l'Església per anar cap als ciutadans en el n. 165 de l'exhortació *Evangelii gaudium*: 1. Que expressi —la trobada (l'anunci de l'Evangelí)— l'amor salvífic de Déu previ a tota obligació moral i religiosa; 2. Que no imposi la veritat; 3. Que apel·li a la llibertat; 4. Que estigui marcada per l'alegria, la paraula d'ànim i una crida a viure plenament; 5. Que tingui una integritat harmoniosa que no redueixi la predicació a unes poques doctrines a vegades més filosòfiques que evangèliques.

«Això —subratlla el papa Francesc— exigeix a l'evangelitzador certes actituds que ajuden a acollir millor l'anunci (de l'Evangelí de Jesucrist): proximitat, obertura al diàleg, paciència, acolliment cordial que no condemna» (*Evangelii gaudium*, n. 165, al final).

(De la ponència del Dr. Alphonse Borràs, de Lieja, Bèlgica, al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Un requisito fundamental

Para gestionar adequadament una separació matrimonial mirando al bien de los hijos y llevar las cosas a buen término, hay un requisito que considero fundamental: la voluntad sincera de ambos padres de evitar el menor daño posible a sus hijos, y a ser posible que no sufran ninguno.

Pues ya lo sabe. Y si usted no está con este pleno convencimiento, porque tiene otras ideas en mente o está obcecado con otras prioridades, créame: devuelva este libro a la estantería en donde lo encontró o que le devuelvan su importe. Ahora no le va a sacar partido.

Pero si está decidido a salir de la tormenta de preocupaciones en que se encuentra como coprotagonista de esta turbulenta situación de ruptura (que quizá usted mismo ha provocado o iniciado, o se la ha encontrado servida) y además se ve con ganas de no pensar reiterativamente sólo en sí mismo (o en el otro cónyuge) y en lo desgraciado que es uno (o en lo culpable que es el otro), para así poder dedicar su potencial mental y emocional para intentar educar bien a sus hijos..., probablemente este es el libro que usted necesita.

Una nota aclaratoria. A lo largo del libro y por razones obvias de agilizar la lectura, he decidido utilizar únicamente el género masculino (tómelo aquí como neutro), de tal manera que cuando escribo *él/ellos, niño/s, hijo/s, padre/s o esposos*, me estoy refiriendo a los dos sexos; ya que cuando quiera especificar alguna característica diferencial con relación al sexo, escribiré claramente *ella o él, ellos o ellas, hijas o madres, esposa o esposo*, etcétera.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Cristianos en fiestas

No podemos dudarlo: aún sin haber repasado las estadísticas, podemos afirmar que miles de pueblos y ciudades celebran su fiesta patronal en agosto, y un tanto por ciento elevado en honor a la Virgen de la Asunción. Tradiciones familiares y locales se unen en torno al hecho religioso.

Cristianos y comunidades cristianas que comparten con los cercanos un motivo de alegría y de fiesta. ¿Cómo se nos reconocerá a los cristianos en medio de este colectivo festivo? Explicaba el papa Francisco que «armonía, testimonio, atención a los necesitados: son tres *pinzelladas* de la imagen que representa a una comunidad cristiana».

«Es necesario construir un clima en el que reine la paz y la armonía». Sin espacio «para las murmuraciones, las envidias, las calumnias, las difamaciones», Jesús nos hace ver este camino de amor entre nosotros. Comunidad que «da testimonio de la resurrección de Jesucristo, de que Jesús está vivo entre nosotros».

Por último, Francisco nos invita a examinarnos: «¿Se ocupa mi comunidad de los pobres? ¿Es una comunidad pobre? ¿O pone la confianza en las riquezas, en el poder?».

Que el Espíritu Santo, oraba el Papa, «nos ayude a ir por este camino, el camino de quienes han renacido en el bautismo».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 18. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ez 24,15-24 / Sl: Dt 32,18-19.20-21 / Mt 19,16-22]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.
- 19. ■ Dimarts** [Ez 28,1-10 / Sl: Dt 32,26-27ab. 27cd-28.30.35cd-36ab / Mt 19,23-30]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà).
- 20. □ Dimecres** [Ez 34,1-11 / Sl 22 / Mt 20,1-16]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Clravall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).
- 21. □ Dijous** [Ez 36,23-28 / Sl 50 / Mt 22,1-14]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximià, màrtirs, patrons de Blanes.
- 22. □ Divendres** [Ez 37,1-14 / Sl 106 / Mt 22,34-40]. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions. Sant Timoteu, mr. a Roma (303).
- 23. ■ Dissabte** [Ez 43,1-7a / Sl 84 / Mt 23,1-12]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.
- 24. ■ † Diumenge vinent**, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 22,19-23 / Sl 137 / Rm 11, 33-36 / Mt 16,13-20]. Mare de Déu de la Font de la Salut. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meva aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.»

Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar». Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel». Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me». Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells». Ella li contesta: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos». Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Así dice el Señor:

«Guardad el derecho, practicad la justicia, que mi salvación está para llegar y se va a revelar mi victoria. A los extranjeros que se han dado al Señor, para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que guardan el sábado sin profanarlo y perseveran en mi alianza: los traeré a mi Monte Santo, los alegraré en mi casa de oración; aceptaré sobre mi altar sus holocaustos y sacrificios, porque mi casa es casa de oración y así la llamarán todos los pueblos.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros: / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges la tierra con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 11,13-15.29-32)

Hermanos:

Os digo a vosotros, gentiles: Mientras sea vuestro apóstol, haré honor a mi ministerio, por ver si despierto emulación en los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Si su reprobación es reconciliación del mundo, ¿qué será su reintegración sino un volver de la muerte a la vida? Los dones y la llamada de Dios son irrevocables.

Vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios; pero ahora, al desobedecer ellos, habéis obtenido misericordia. Así también ellos que ahora no obedecen, con ocasión de la misericordia obtenida por vosotros, alcanzarán misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

▶ Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró al país de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo.» Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando.» Él les contestó: «Sólo me han enviado a las ovejas descarriadas de Israel.» Ella los alcanzó y se postró ante él, y le pidió de rodillas: «Señor, socórreme.» Él le contestó: «No está bien echar a los perros el pan de los hijos.» Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perros comen las migajas que caen de la mesa de los amos.» Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas.» En aquel momento quedó curada su hija.

Jesús guareix la dona cananea. Miniatura d'un Evangeliari, Biblioteca Nacional (Madrid)

☺) Aquesta imatge parla

COMENTARI

La fe de la fenícia (cananea)

L'episodi de la guarició de la filla de la dona fenícia, Mateu l'ha tret de Marc. Tanmateix, Mateu li ha conferit un sentit més en consonància amb la seva visió de l'actuació de Jesús fora dels límits d'Israel. Ho fa sobretot amb dues observacions. La primera subratlla que Jesús es mostra molt poc receptiu a la petició de la dona. Mateu ho remarca perquè Jesús no li fa cap cas: «No li contestà ni una paraula». Una actitud sorprenent, atesa l'atenció que mostra Jesús pels malalts en Mateu. Però a aquesta reticència encara s'hi afegeix una altra nota: els deixebles s'acosten a Jesús per dir-li que la insistència de la dona es

fa pesada. Amb aquests dos subratllats, que no són a Marc, la petició de la dona és insistent i feixuga. Però, ensems, deixa entreveure una confiança extraordinària en Jesús i en la seva capacitat de guarir la seva filla.

La segona observació de Mateu rebla el clau de la negativa de Jesús. En la seva resposta als deixebles, Jesús remarca: «Només (cal notar l'adverbi) he estat enviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel». Això ja ho havia recomanat als deixebles en el seu discurs de missió: «No us encamineu a la terra de pagans, aneu a les ovelles perdudes de la casa d'Israel» (10,6). L'ensenyament de Jesús segons Mateu sembla clar i definit. No hi ha dubte que té versemblança històrica.

Tanmateix, la insistència de la dona és tan gran que Jesús, després de tornar-li a dir que ell ha estat enviat a Israel («els fills» són els jueus, «els cadells» són els pagans), acaba concedint-li la guarició de la filla de lluny estant. Cal notar que li diu Jesús a la dona (no li deia pas a Marc): «Dona, la teua fe és molt gran, que es faci com demanes». La fe de la cananea eixampla l'horitzó de la missió. Com ho va fer també la fe del centurió (Mt 8,5-13). És el que va passar a Síria: els no jueus van creure i van ser acceptats en l'Església. L'Església de Jesús, a Mateu, serà clarament oberta a tothom (cf. Ac 13,19-22).

Aplec de Montgarri

L'Aplec de la Mare de Déu de Montgarri, que any rere any aplega els devots i fidels de Maria de la Vall d'Aran, els Pallars i l'Arieja, fou presidit el 3 juliol per l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives que estigué acompanyat per l'Arxiprest de la Vall d'Aran, Mn. Pere Balagué; pel Rector d'Esterrí d'Àneu, Mn. Andreu Rodríguez i pel sacerdot francès Jean de Pamiers. Hi assistiren les autoritats encapçalades pel Magnífic Sr. Síndic de la Vall d'Aran, Sr. Carlos Barrera; l'Alcalde de Naut Aran, Sr. Cèsar Ruiz-Canela; els Magnífics Srs. Consellers del Conselh General i altres Alcaldes de la Vall d'Aran. El grup d'Amics de Montgarri amb el grup de pelegrins de St. Gironis vinguts de l'Arieja i una gran assemblea de fidels també hi participà.

Dins l'Eucaristia tingué lloc la benedicció de la nova imatge de la Mare de Déu de Montgarri que presidirà l'església, obra de l'escultor basc Antonio Fernández de Ortega. Aquesta imatge és més gran que la que surt a les processons i que també és obra del mateix artista. A la seva homilia l'Arquebisbe glossà el valor de la bonica pregària de l'«Ave Maria». Aquesta pregària ha de ser molt estimada pels fidels així com el res del Sant Rosari a llaor de Maria. L'Arquebisbe convidà tots els presents a resar a Maria cada dia i no oblidar-se mai de la Mare de Déu que independentment de la seva invocació, Montgarri, Mijaran, Núria, Fàtima, Lourdes... té sempre el nom de la *Theotókos*, la Mare de Déu. Posteriorment, i després de la tradicional processó fins al lloc de trobada de la Mare de Déu, en un ampli prat veí, fou beneïda i distribuïda a tothom «la caritat»: 1.500 racions de pa, formatge i vi amb què l'Ajuntament obsequia els pelegrins que vénen tan nombrosos i perseverants de tota la Vall d'Aran i de banda i banda del Pirineu, i que significa el compartir i la solidaritat que hem de tenir els qui participem de tota festa cristiana, especialment de l'Eucaristia.

«Acollir la vida. Tenir-ne cura. De la bioètica a la biopolítica»: Jornades de Teologia

Tot és a punt per a celebrar la propera edició de les Jornades de Teologia d'enguany, el 28 i 29 d'agost, a la sala Sant Domènec de La Seu d'Urgell. Sota el títol «Acollir la vida. Tenir-ne cura. De la bioètica a la biopolítica», els professors Francisco Alarcos i Francesc Torralba parlaran de la vida, com un do rebut, com la condició de possibilitat de tota activitat humana. És per això que és el més valuós i el més preuat de què disposem. Es tractarà de parlar de bioètica des d'una opció cristiana i amb una clara aposta per acollir la vida, especialment la més vulnerable i necessitada de cura.

El Dr. Francisco Alarcos, és director de la Càtedra andalusa de Bioètica de la Facultat de Teologia de Granada i obrirà les jornades parlant de l'essència i sentit de la bioètica i dels dilemes ètics de l'origen i del final de la vida humana. De la seva part, el Dr. Torralba parlarà de la gestió ètica de la vida no humana i donarà unes nocions d'ecoètica, parlarà dels comitès d'ètica com a òrgans de deliberació i presa de decisions, i també de com acollir la vulnerabilitat i potenciar l'autonomia.

Les jornades estan obertes a tothom, la matrícula costa 10 euros, i us podeu apuntar a la secretaria del bisbat o a través del web www.bisbaturgell.org.

Reunió del Patronat de la Fundació Clara Rabassa

El dilluns dia 14 de juliol l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, President del Patronat Rector de la Fundació Clara Rabassa, va visitar la Residència per a ancians d'Andorra la Vella, acompanyat per l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Sàrries, i per Mn. David Codina. Una reunió formal amb el Patronat Rector serví per

presentar la nova Presidenta-Delegada de la Fundació, Sra. Eloisa Ortega, que acaba de ser nomenada per l'Arquebisbe Joan-Enric en substitució de la malauradament traspassada Sra. Roser Jordana (a.c.s.), segons els Estatuts.

Després de la reunió del Patronat Rector tingué lloc

una Eucaristia amb els residents i el personal al seu servei, on es pregà per l'ànima de la Sra. Roser Jordana i a la qual va poder assistir el seu fill Sr. Carlos Jordana que escoltà emocionadament l'agraïment que el Copríncep episcopal volgué tenir pel treball generós de la seva mare en favor de la Residència i dels ancians.

A la seva homilia Mons. Vives insistí en la necessitat de donar-se completament ja que és més fàcil donar coses que no pas donar-nos a nosaltres mateixos: aprendre a regalar el nostre talent, temps, esforç i aptituds i posar-los al servei dels altres i del Senyor Jesús. El Copríncep lloà la donació generosa de tantes persones: pares de família, sacerdots, missioners, religiosos, consagrats, laics compromesos, etc. arreu del món, i volgué destacar la donació al servei dels més fràgils, malalts i dependents que els voluntaris i membres del Patronat de la Fundació Clara Rabassa duen a terme de forma desinteressada i gratuïta.

Meritxell, Basílica Menor de la diòcesi d'Urgell

El Bisbat d'Urgell viu amb alegria la preparació de la festa de la Mare de Déu de Meritxell el proper 8 de setembre: enguany es durà la celebració solemne de la concessió del títol i la dignitat de Basílica Menor al Santuari de la Mare de Déu de Meritxell, una distinció concedida pel Sant Pare Francesc, a través d'un rescricte de la Congregació per al Culte Diví.

Aquesta concessió respon a la petició efectuada fa uns mesos pel Bisbat d'Urgell d'acord amb les autoritats andorranes, i porta data del 13 de maig de 2014, quan s'esqueien exactament els 100 anys de la declaració pontifícia de la Mare de Déu de Meritxell com a Patrona principal de les Valls d'Andorra, en temps de Sant Pius X.

El títol de Basílica Menor és una distinció concedida pel Papa a aquelles esglésies més importants que, en atenció a la seva història i cultura, vida litúrgica i pastoral, són particularment significatives. La concessió del títol de Basílica Menor procura enfortir la vinculació amb l'Església de Roma i amb el Sant Pare, i alhora promou la seva exemplaritat.

ràdio principat
ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT
105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA: 10 ANYS DE CÀTEDRA DE PENSAMENT CRISTIÀ

El futur de la política que imagino (I)

Tant el món socioeconòmic com el polític tenen els seus específics reptes, si volen col·laborar en la construcció d'una societat més humana.

És ben cert que moltes variables —les més importants— ens vénen de l'àmbit mundial, lluny de les nostres possibilitats de país petit. Però alhora, la proximitat política pròpia d'un país de dimensió petita permet un missatge i una acció més personalitzada.

La personalitat d'una cultura pròpia (en sentit ampli) és una possibilitat d'incidència en la manera de pensar de les persones properes. És més, la crisi econòmica i la desafecció política han d'avançar juntes en el seu regeneracionisme. En el millor dels casos, de fora ens vindrà la formulació de mesures, de normes, etc..., però només en el nostre àmbit podrem «personalitzar» i interrioritzar l'efecte regenerador, perquè som un poble, una comunitat huma-

na. I aquest fet és cada vegada més determinant quan apel·lem als valors comunitaris.

El futur que imagino a la política és aquest... La política-espectacle, la política clientelar està aboca-

da a una permanent campanya electoral de desprestigiar de l'altre i alimentada només pel desig de poder, al preu que sigui dins la legalitat. En el futur ho imagino com una realitat obsoleta. Veig el meu país conscient dels valors que necessita per a viure. Prioritzant l'educació i la cultura —la de la qualitat creativa-contemplativa— com allò que sustenta els valors més preuats.

Veig en el futur el meu país que valora l'esperit d'iniciativa, de creativitat, de responsabilitat social, de professionalitat i de justícia. El país del futur sap que es necessita l'esforç solidari per a la cohesió amb els més dèbils. Que sap defensar els seus interessos a través de les seves corporacions i alhora tenir consciència del bé comú. Un país on sigui mal vist treballar malament, especular sense aportar valor afegit, o estalviar-se la responsabilitat social.

Joan Rigol

«De la desfeta ideològica a la política-espectacle»

Quin futur imaginem?

Càtedra de Pensament Cristià, 2009